

Kaleye Doğru

Uykusuz geçen bir gecenin seherinde ayaktaydım. Başımda hafif bir ağrı vardı. Ama buna karşılık dimağım, neş'eden mi heyecandan mı bilmiyorum, beni hayrete düşürecek kadar bir zindelik içindeydi.

Van kalesini ziyaret etmek üzere yola çıktık. Benim için işlerini güçlerini bırakarak yollara düşen bu insanlara, Bediüzzaman'ın talebelerine, Nur Talebelerine bakıyordum. Fevkalâde bir neş'e ve sürür içerisindeydiler.

Yüzlerinde keder ve elemi en küçük bir izine ve çizgisine dahi rastlamak mümkün değildi. Yürümüyor, âdeta uçuyorlardı. Sanki, yerler, gökler ve her şey onlara saadet ve bahtiyarlık telkin etmekteydi. Kâinat âdeta onların diyarı imiş gibiydi. Ruhları her türlü lekeden âri, temiz ve pürüzsüzdü. Gönülleri fevkalâde asude, fikirleri marifetle berraklaşmıştı. Cenâb-ı Hakk'ın kendilerine ihsan buyurduğu lütufları müdrük olarak O'na hamd ve şükredebilmenin gayret ve telâşi içerisindeydiler. Hele aralarında bulunan sekiz-on yaşlarında bir çocuk vardı ki, benim çok dikkatimi çekti. Ara sıra Üstad'dan vecizeler okuyordu.

“İman hem nurdur, hem kuvvettir. Evet hakiki imanı elde eden adam kâinata meydan okuyabilir. Ve imanın kuvvetine göre hâdisatın tazyikatından kurtulabilir. Tevekkeltü alellah der, sefine-i hayatta kemâl-i emniyetle, hâdisatın dağlarvâri dalgaları içinde seyran eder.”

“Eğer ölümü öldürüp zevali dünyadan izale etmek ve aczi ve fakrı, beşerden kaldırıp kabir kapısını kapamak çaresi varsa, söyle, dinleyelim. Yoksa sus. Kâinat Mescid-i Kebirinde Kur'an kâinatı okuyor. O'nu dinleyelim. O nûr ile nûrlanalım. Hidayetiyle amel edelim. Ve O'nu vird-i zeban edelim. Evet, söz O'dur. Ve O'na derler. Hak olup, Hak'tan gelip Hak diyen ve hakikati gösteren ve nûranî hikmeti neşreden O'dur.”

“Evet, şu gecenin sabahı ve şu kışın baharı, ne kadar mâkul ve lâzım ve kat'î ise, haşrin sabahı da berzahın baharı da o kat'iyettedir.”

Etrafıma bakıyorum... Zemin rengârenk desenlerle süslenmiş. Gün ise nevrüzî... Bahar rüzgârı henüz neşv-ü nema bulmaya başlayan goncaları, çiçekleri ihtizaza getiriyor. Yaprakların, çiçeklerin üzerilerindeki gözyaşı misali şebnemler, daha tebahhur etmemiş. Asuman saf ve benak olduğu kadar da asude. Göl, mavi rengiyle asumanın saf ve berraklığına ayrı bir ahenk katıyor. Dalgasız, durgun ve sade. Hasılı, bütün âlem lezzet ve safa ile birbirleriyle kucak kucağa. Her dakika ayrı bir

zevk, ayrı bir halâvet; heran ayrı bir şevk, ayrı bir neş'e içerisinde.

"Kudret ve azamet-i ilâhiyyeyi takdis ve tebcil için temaşa ne mukaddes!.." diye düşündüm.